

חלק י - פרשת ויקרא		
מחוק מדבש	וילנא	יום
קמ-קג	יג ע"ב	ראשון
קג-קטו	יד ע"א	שני
קטו-קסב	יד ע"ב	שלישי
קסב-קסט	טו ע"א	רביעי
קסט-קעה	טו ע"ב	חמישי
קעה-קפב	טז ע"א	שישי
קפב-קצ	טז ע"ב	שבת

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש עם פרוש

עלון מס' 230 | פרשת תז"מ תשפ"ג

יו"ל בעזרה שיי"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

ימי האדם תלויים במספר הניצוצות שבצלמו

כד נפיק לעלמא אנדמן ההוא צולמא לגביה, ואשתתף בהדיה, ואתרבי עמיה, כמה דאתמר (תהלים לט ז) אף בצלם יתהלך איש, ובההוא צלם אשתתפו (אשתכחו) יומוי דבר נש ותליין ביה, הדא הוא דכתיב (איוב ח ט) כי תמול אנחנו ולא נדע, כי צל ימינו עלי ארץ, כי צל ימינו ודאי. ומן יומא דמתעברא אתתא עד יומא דאולידת, לא ידעין בני נשא עובדוי דקדשא בריף הוא, כמה אינון רברבין וכמה אינון עלאין, הדא הוא דכתיב (תהלים קד כד) מה רבו מעשיך יהו"ה וגו'.

הזוכה להתנהג בראוי לנשמתו מוצא את בת זוגו האמתית

תא חזי, כל רוחין דעלמא כלילן דכר ונוקבא, וכד נפקין, דכר ונוקבא נפקין, ולבתר מתפרשן

מתוך מדבש

בני נשא עובדוי דקדשא בריף הוא כמה אינון רברבין וכמה אינון עלאין לא יודעים בני אדם כמה הם גדולים מעשיו של הקדוש ברוך הוא וכמה הם עליונים, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב מה רבו מעשיך יהו"ה כלם בחכמה עשית. (דף מג ע"ב, וכביאורינו כרך י עמ' תקלט-תקמ)

ימי האדם תלויים, במספר הניצוצות שבצלמו

כד נפיק לעלמא כשגוף האדם יוצא לאויר העולם, והנשמה נמת באדם, אז אנדמן ההוא צולמא לגביה, ואשתתף בהדיה ואתרבי עמיה מיד מזדמן צלם ההוא שעמד על הגוף בעודו בבטן אמו, ומשתתף עמו ומתגדלים יחד, כמה דאתמר כמו שנאמר אף בצלם יתהלך איש שכל ימי חייו הולך האיש דהיינו הנשמה מלבשת בצלם, ובההוא צלם אשתכחו יומוי דבר נש ותליין ביה ובצלם ההוא נמצאים ותלויים כל ימי חייו האדם, כי כפי מספר הניצוצין שיש בהצלם, כך הוא מספר ימיו כנ"ל, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב כי תמול אנחנו אנו נחשבים כאלו נולדנו אתמול, ולא נדע כמה נחיה בעולם הזה, כי צל ימינו עלי ארץ כלומר כי צל ימינו ודאי כי ימינו תלויים בצל הזה.

הזוכה להתנהג בראוי לנשמתו מוצא את בת זוגו האמתית

תא חזי, כל רוחין דעלמא כלילן דכר ונוקבא בא וראה, כל הרוחות דהיינו כל הנשמות שבעולם כלולות זכר ונקבה, והם יוצאות על ידי יחוד קדשא בריף הוא ושכינתיה שגם הם בחינת זכר ונקבה, לכן כל הנשמות כלולות מזכר ונקבה, וכד נפקין וכשיוצאות הנשמות מאוצר הנשמות שהיא המלכות [השכינה], דכר ונוקבא נפקין הם יוצאות זכר ונקבה, ולבתר מתפרשן בארתייהו ואחר שיורדות לעולם הזה נפרדת כל אחת לדרכו, נשמת הזכר מתלבשת בגוף זכר, ונשמת הנקבה מתלבשת בגוף

ומן יומא דמתעברא אתתא עד יומא דאולידת ומן היום שהאשה מתעברת עד היום שיולדת, לא ידעין

בְּאַרְחֵייהוּ, אִי זָכִי בַר נֶשׁ, לְבַתֵּר מְזִדְוֹגִי כַחֲדָא, וְהֵינְנוּ בֵּת זּוּגוּ, וּמִתְחַבְּרֵן בְּזוּוּגָא (ס"א בְּגוּוּנָא)
חַד בְּכַלָּא, רוּחָא וְגוּפָא.

דְּכִתִּיב (בראשית א כד) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, מֵאִי לְמִינָהּ, הֵהוּא רוּחָא דְּבַר נֶשׁ דְּנִפְיָק
זוּגִיָּה דְּדַמֵּי לֵיהּ, וּמֵאִי הָאָרֶץ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (תהלים קלט טו) רְקַמְתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אָרֶץ,
וְהָא אוֹקְמוּהָ, תּוֹצֵא הָאָרֶץ וְדַאי, דְּהָא מִנָּה נִפְקִין.

נֶפֶשׁ חַיָּה, כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא, דָּא רוּחִיָּה דְּאָדָם קְדַמָּהּ.

הֵינְנוּ דְּכִתִּיב (בראשית ג ג) וּמִפְרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן, וּמִפְרֵי הָעֵץ דָּא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, אֲשֶׁר
בְּתוֹךְ הַגֵּן, אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הָאֲשָׁה.

תְּנִינֵן הֵינְנוּ אֲשֶׁה פִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר כְּתִיב, וְלֹא כָלִיל דְּכָר וְנוֹקְבָא כְּפֹסֵם אוֹרְחוּי דְּעֵלְמָא,
דְּאֵינּוּן גְּרָמוּ לֵיהּ, דְּלֹא מִתְחַבְּרָאן כְּמָה דְּנִפְקֵן מִלְּעִילָא זּוּגוֹת, בְּגִין דְּאָדָם קְדַמָּהּ
וְזוּוּג דִּילֵיהּ חָבוּ לְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְעַל דָּא מִתְפָּרְשִׁין כַּד נִפְקִין מִלְּעִילָא, עַד דִּיהוּי רַעְוָא

מתוק מדבש

קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא הָעֵץ זְהוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא הַנִּקְרָא
עַץ חַיִּים, שֶׁהַפְרוֹת שְׁלוֹ הֵם הַנְּשָׁמוֹת, אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן
פְּרוּשׁוּ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הָאֲשָׁה הֵינְנוּ בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָא
גֵּן לְנִשְׁמוֹת הַמִּתְגַּדְּלוֹת בַּהּ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מוֹסֵר לָהּ
אֵת הַנְּשָׁמוֹת בְּסוּד הַיְחוּד, וְכֵה מִתְגַּדְּלוֹת וְנִשְׁלָמוֹת וְיוֹצְאוֹת
לְעוֹלָם הַזֶּה.

תְּנִינֵן זְהוּ שְׁלֵמְדֵנוּ, הֵינְנוּ שְׁזָהוּ אֲשֶׁה פִּי תִזְרִיעַ הִיא
הַמַּלְכוּת שְׁנִזְרַעַת מִן הַנְּפִשׁוֹת שְׁמִקְבֵּלַת מִקּוּבָ"ה,
וְיִלְדָה זָכָר כְּתִיב פְּרוּשׁ שְׁנוּלֵד זָכָר לְבָדוּ, וְלֹא כָלִיל
דְּכָר וְנוֹקְבָא וְלֹא הֵיטָה הַנֶּפֶשׁ כְּלוּלָה מִזְכָּר וּנְקֵבָה, וְלֹא
כְּתוּב וְיִלְדָה אֵת זָכָר, שְׁאֵז הֵיטָה מְרָבָה בְּמֵלֶת אֵת גַּם
הַנְּקֵבָה, כְּפֹסֵם אוֹרְחוּי דְּעֵלְמָא כְּפִי שְׁהִיָּה רְאוּי לֵהֵיטָה
דְּרָכֵי הָעוֹלָם, שְׁיִצְאוּ הַנְּפִשׁוֹת יַחַד זָכָר וּנְקֵבָה, דְּאֵינּוּן
גְּרָמוּ לֵיהּ שְׁאָדָם וְחוּהָ גְּרָמוּ זֹאת, שְׁלֹא נִכְלָלוּ הַגְּבוּרוֹת
עִם הַחֲסִדִים, לְכֵן אִם הַחֲסִדִים גּוֹבְרִים יוֹלְדֵת זָכָר, וְנִשְׁמַת
הַנְּקֵבָה נִשְׁאַרְתָּ בְּמַלְכוּת, וְאִם הַגְּבוּרוֹת מִתְגַּבְּרוֹת יוֹלְדֵת
נְקֵבָה לְבָדָה, וְנִשְׁמַת הַזָּכָר נִשְׁאַרְתָּ בְּמַלְכוּת, וְהֵינְנוּ דְּלֹא
מִתְחַבְּרָאן כְּמָה דְּנִפְקֵן מִלְּעִילָא זּוּגוֹת שְׁלֹא מִתְחַבְּרוֹת
הַנְּפִשׁוֹת זָכָר וּנְקֵבָה כְּמוֹ שְׁיִצְאוּ מִלְּמַעְלָה מִקּוּבָ"ה אֶל
הַמַּלְכוּת [הַשְּׁכִינָה] זּוּגוֹת וְזוּגוֹת, וְשַׁעֲם הַדְּכָר בְּגִין דְּאָדָם
קְדַמָּהּ וְזוּוּג דִּילֵיהּ חָבוּ לְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְפִי
שְׁאָדָם הָרֵאשׁוֹן וְכַתּוּב זּוּגוּ חוּהָ חֲטָאוּ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא,
וְעַל דָּא מִתְפָּרְשִׁין כַּד נִפְקִין מִלְּעִילָא וְעַל כֵּן נִפְרְדוֹת
הַנְּפִשׁוֹת, נֶפֶשׁ הַזָּכָר מִנְּפֶשׁ הַנְּקֵבָה כְּשִׁיִּצְאוֹת מִלְּמַעְלָה, עַד
דִּיהוּי רַעְוָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא עַד שְׁהִיָּה רַעְוָן

נְקֵבָה, וְאַחַר כֵּן אִי זָכִי בַר נֶשׁ, לְבַתֵּר מְזִדְוֹגִי כַחֲדָא,
וְהֵינְנוּ בֵּת זּוּגוּ אִם זָכָה הָאִישׁ לְהִתְנַהֵג כְּפִי הָרְאוּי
לְנִשְׁמָתוֹ, אִזְ אַחַר כֵּן כְּשִׁמְגִיעַ עַת הַנִּשְׁוֹאִין זּוֹכֵה לְהַזְדַּוּג
יַחַד עִם בֵּת זּוּגוּ הָאֲמַתִּית, שְׁעִמָּה יִצָּא מִמְּקוֹר הַנְּשָׁמוֹת,
וּמִתְחַבְּרֵן בְּזוּוּגָא חַד בְּכַלָּא, רוּחָא וְגוּפָא וְהֵם
מִתְחַבְּרִים בִּיחּוּד אֶחָד בְּכַל, דְּהֵינְנוּ בְּרוּחַ וּבְגוּף.

**דְּכִתִּיב תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, וְשׁוֹאֵל מֵאִי
לְמִינָהּ מִי הִיא לְמִינָהּ, וְאָמַר הֵהוּא רוּחָא
דְּבַר נֶשׁ דְּנִפְיָק זוּגִיָּה דְּדַמֵּי לֵיהּ הַרוּחַ הֵהוּא שֶׁל
הָאָדָם שְׁיִצָּא עִם בֵּת זּוּגוּ שְׁהִיא דוּמָה לוֹ, וְהֵינְנוּ לְמִינָהּ,
וְשׁוֹאֵל וּמֵאִי הָאָרֶץ וּמִי הִיא הָאָרֶץ, וּמִשִּׁיב כְּמָה דְּאֵת
אָמַר כְּמוֹ שְׁנֵאמַר רְקַמְתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אָרֶץ (פְּרוּשׁ דּוּד
הַמֶּלֶךְ אָמַר, נִרְקַמְתִּי וְנִשְׁלַם גּוּפִי בְּמִקּוֹם שֶׁפֶל בְּמִדּוּר הַתַּחְתּוֹן
שְׁבַמְעֵי אִמִּי), דְּהֵינְנוּ בִּיסוּד הַמַּלְכוּת [הַשְּׁכִינָה] הַנִּקְרָא אָרֶץ, וְהָא
אוֹקְמוּהָ וְכִבְרַ בְּאַרְנוּ עֲנִין זֶה, עַל מַה שְּׁכַתוּב תּוֹצֵא
הָאָרֶץ וְדַאי וְדַאי הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָא אָרֶץ מוֹצִיאָה אֵת
הַנְּפִשׁוֹת, דְּהָא מִנָּה נִפְקִין שְׁהִיָּה מִנְּהַי יוֹצְאוֹת הַנְּפִשׁוֹת
לְכוּא לְעוֹלָם הַזֶּה.**

וּמַה שְּׁכַתוּב נֶפֶשׁ חַיָּה כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא הוּא כְּמוֹ שְׁבְאַרְנוּ
עַל פְּסוּק זֶה, כִּי דָּא רוּחִיָּה דְּאָדָם קְדַמָּהּ זֹו
הַנֶּפֶשׁ חַיָּה הִיא רוּחוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁהַמַּלְכוּת [הַשְּׁכִינָה]
הוֹצִיאָתוּ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא.

וּמִבִּיא רְאִיָּה לָזֶה, וְאָמַר הֵינְנוּ דְּכִתִּיב זְהוּ שְׁכַתוּב וּמִפְרֵי
הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן וּמִפְרֵי הָעֵץ, דָּא

קמי קדשא בריך הוא, אי זכה בר נש יהבין ליה זוגתו, ואי לא מפרישין לה מציה, ויהבין לה לאחרא, ומולידין בנין דלא פדקא יאות.

הטעם לכפילות הטמאה בלדת הנקבה

ואם נקבה תלד, כמה דאוקימנא דשלטא סטר שמאלא יתיר, ואתפפיא מינא, ועל דא פלא על חד תרין רחיקא נוקבא מדכורא, לאתקשרא רוחא בגופא, דהא שמאלא לא אתיישבא הכי מינא, ואתכחת בתוקפא יתיר.

מצורע

להזהר מההתר שלא יבוא לידי אסור, ושכחת התורה

וידבר יהו"ה אל משה לאמר, זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו', רבי אבא פתח, (אויב יט כט) גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב, למען תדעון שדון. שדון, שדין כתיב.

כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארתיהו, ולדחלא מקמי קדשא בריך הוא, דלא יסטי

מתוק מדבש

ששים יום וששת ימים, דהא שמאלא לא אתיישבא הכי מינא כי השמאל והגבורות של הנקבה אינם מתישבות כהחסדים של הזכר שבזמין, ואתכחת בתוקפא יתיר ונמצאת הנקבה בתקף הגבורות יותר, לכן התישבות הרוח של הנקבה בגופה הוא גם כן הולף ומתישב בהמשך ששים יום וששת ימים. (דף מג ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' תקמז)

להזהר מההתר שלא יבוא לידי אסור, ושכחת התורה

וידבר יהו"ה אל משה לאמר, זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והוא אל הפה, כדי לפרש פסוק זה רבי אבא פתח הקדים לפרש מה שכתוב גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון, שדון הקרי הוא שדון בוי"ו, שדין כתיב והכתיב הוא שדין באות י', שפרושו שיש דין עליון שהוא דיני המלכות הדנה את העוברים על דברי התורה כדלקמן.

והקדים ואמר כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארתיהו עד כמה יש להם לבני אדם לשמר את דרכי הנהגתם, כענין קדש עצמך במתן לך, שלא יקל בהם, ולדחלא מקמי קדשא בריך הוא ולהתיירא מלפני הקדוש ברוך הוא, שלא יבא מן ההתר לידי חטא ממש, דלא יסטי מארחא דכשרא כדי שלא יסור מדרך הכשר

לפני הקדוש ברוך הוא, אי זכה בר נש יהבין ליה זוגתו אם זכה האדם נותנים לו את בת זוגו, שנפשה היתה כלולה עמו למעלה, ואי לא, מפרישין לה מציה, ויהבין לה לאחרא ואם לא זכה מפרידים את בת זוגו ממנו ונותנים אותה לאיש אחר, ואז מאחר שאין אשתו בת זוגו, לכן ומולידין בנין דלא פדקא יאות הם מולידים בנים שלא פראוי להיות, רצונו לומר שממשיכים רק נשמות מגלגלות.

(דף מג ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' תקמ-תקמב)

הטעם לכפילות הטמאה בלדת הנקבה

ואם נקבה תלד היינו כמה דאוקימנא כמו שבארתי לעיל, דשלטא סטר שמאלא יתיר ששולט צד הגבורה שבשמאל שהוא צד הנקבה יותר, לפי שנתגברו בה הגבורות על החסדים, ואתפפיא מינא ואז צד החסד שבזמין נכנע אל השמאל, ועל דא פלא על חד תרין ועל פן כל ענין טמאת הנקבה היא כפולה משמאת הזכר, כמו שכתוב ואם נקבה תלד וטמאה שבעים כנדתה, וששים יום וששת ימים תשב על דמי טהרה, רחיקא נוקבא מדכורא הרי רחוקה טהרת הנקבה מטהרת הזכר, לאתקשרא רוחא בגופא כדי להתקשר הרוח בגוף עד

מֵאַרְחָא דְכִשְׂרָא, וְלֹא יַעֲבוֹר עַל פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא, וְלֹא יִתְנַשֵּׁי מִנָּה.

מִי שְׂאִינוּ מִתְיַגַע בַּתּוֹרָה וּמְקַיְמָהּ, מֵרַחֵק וְנִזְוֵף מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

דְּכָל מֵאֵן דְּלֹא לְעֵי בְּאוּרִייתָא, וְלֹא יִשְׁתַּדַּל בָּהּ, נִזְיַפָּא הוּא מְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, רְחִיקָא הוּא מְנִיָּה, לֹא שְׂרִיא שְׂכִינְתָא עִמִּיהּ, וְאִינוּן נְטוּרִין דְּאִזְלִין עִמִּיהּ אֶסְתְּלִקוּ מְנִיָּה, וְלֹא עוּד אֶלָּא דְמִכְרִזֵי קְמִיָּה וְאַמְרִי, אֶסְתְּלִקוּ סוּחְרַנְיָה דְפִלְנִיא, דְּלֹא חָשׂ עַל יְקָרָא דְמֵאֲרִיָּה, וּוִי לִיָּה דְהָא שְׂבָקוּהוּ עֲלָיִן וְתַתְּאִין, לִית לִיָּה חוּלְקָא בְּאַרְחָא דְחַיֵּי.

וְכַד אִיהוּ אֶשְׁתַּדַּל בְּפוּלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה, וְלְעֵי בְּאוּרִייתָא, כְּמָה נְטוּרִין זְמִינִין לְקַבְּלִיָּה לְנִטְרָא לִיָּה, וְשְׂכִינְתָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ, וְכֹלָא מִכְרִזֵי קְמִיָּה וְאַמְרִי, הָבוּ יְקָרָא לְדִיוֹקְנָא דְמֵלְפָא, הָבוּ יְקָרָא לְבְרִיָּה דְמֵלְפָא, אֶתְנַטִּיר הוּא בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, זְכָאָה חוּלְקִיָּה.

תָּא חַזִּי, בְּלִישְׁנָא בִישָׂא דְאָמַר נַחֲשׁ לְאַתְתָּא, גְּרִים לְאַתְתָּא וּלְאַדָּם לְמַגְזֹר עֲלֵייהוּ מִיָּתָה, וְעַל

מתוק מדבש

וּוִי לִיָּה דְהָא שְׂבָקוּהוּ עֲלָיִן וְתַתְּאִין אוּי לוּ כִּי עֲזָבוּ אוֹתוֹ הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשְׂכִּינָה, וְהַתְּחַתּוּנִים שֶׁהֵם מְלֹאכֵי הַשְּׂמִירָה, לִית לִיָּה חוּלְקָא בְּאַרְחָא דְחַיֵּי אִין לוּ חֵלֶק בְּדַרְךָ הַחַיִּים.

וְכַד אִיהוּ אֶשְׁתַּדַּל בְּפוּלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה וְלְעֵי בְּאוּרִייתָא וְכִשְׁהוּא מִשְׁתַּדַּל בְּעִבּוּדַת קוֹנֵוּ וּמִיַּגַע עֲצָמוּ בַּתּוֹרָה לְלַמַּד בְּעִיּוֹן, כְּמָה נְטוּרִין זְמִינִין לְקַבְּלִיָּה לְנִטְרָא לִיָּה כְּמָה מְלֹאכֵי שְׂמִירָה מְזַמְנִים כְּנַגְדוֹ לְשִׁמְרוֹ, וְשְׂכִינְתָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ וְהַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עֲלֵיהּ, וְכֹלָא מִכְרִזֵי קְמִיָּה וְאַמְרִי וְכֹלָם מִכְרִזִים לְפָנָיו וְאוּמְרִים הָבוּ יְקָרָא לְדִיוֹקְנָא דְמֵלְפָא תְּנֵוּ כְּבוֹד לְצוּרַת הַמֶּלֶךְ, הָבוּ יְקָרָא לְבְרִיָּה דְמֵלְפָא תְּנֵוּ כְּבוֹד לְבָנוּ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, אֶתְנַטִּיר הוּא בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי הוּא נְשִׁמְרָא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, זְכָאָה חוּלְקִיָּה אֶשְׂרֵי חֵלְקוֹ.

תָּא חַזִּי, בְּלִישְׁנָא בִישָׂא דְאָמַר נַחֲשׁ לְאַתְתָּא בֹּא וְרָאָה, בְּלִשׁוֹן הַרְעָ שְׂאָמַר הַנְּחֹשׁ לְאַשָּׁה עַל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (פְּלֹאֲשִׁית ג' ד') וַיֹּאמֶר הַנְּחֹשׁ אֵל הָאִשָּׁה וְגו' כִּי יוֹדַע אֱלֹהִים כִּי בִיּוֹם אֶכְלֶכֶם מִמֶּנּוּ וּנְפַקְחוּ עֵינֵיכֶם וְהִיַּתֶּם כַּאֱלֹהִים יְדַעֵי טוֹב וְרַע, וּפְרַשׁ רַש"י שְׂאָמַר לָהּ מִן הָעֵץ אֶכֶל וּבְרָא אֶת הָעוֹלָם, גְּרִים לְאַתְתָּא וּלְאַדָּם לְמַגְזֹר עֲלֵייהוּ מִיָּתָה וְעַל כָּל עֲלְמָא גְּרַם לְאַשָּׁה וּלְאַדָּם שְׂנַגְזֹר עֲלֵיהֶם מִיָּתָה, וְעַל כָּל הָעוֹלָם, הִנֵּה בְּלִישְׁנָא בִישָׂא

וְהַיֵּשֶׁר, וְלֹא יַעֲבוֹר עַל פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא וְלֹא יַעֲבֹר עַל דְּבְרֵי הַתּוֹרָה, וְלֹא יִתְנַשֵּׁי מִנָּה שְׂכַחַת הַתּוֹרָה, כִּי אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרִים לְבְרָכָה (בְּמַסְכֵּת שְׁמַע דָּף ק"ה עמוד ג') שֶׁכָּף אֲמָנוּתוֹ שֶׁל יֵצֵר הָרַע, הַיּוֹם אוֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה כָּךְ וְלִמְחָר אוֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה כֵּן, עַד שְׂאוֹמֵר לוֹ לֶךְ עִבֵד עֲבוּדָה זָרָה וְהוֹלֵךְ וְעוֹבֵד, לְכֵן צְרִיף הָאָדָם לְשִׁמְרָא אֶת עֲצָמוֹ מִן הַקְּלוֹת כְּדֵי שֶׁלֹּא יְבֹא לִידֵי חַמּוּרוֹת חַס וְשְׁלוֹם. (דף נב ע"ב, ובבבאורינו כרך י' עמ' תרנ"ה)

מִי שְׂאִינוּ מִתְיַגַע בַּתּוֹרָה וּמְקַיְמָהּ, מֵרַחֵק וְנִזְוֵף מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

דְּכָל מֵאֵן דְּלֹא לְעֵי בְּאוּרִייתָא, וְלֹא יִשְׁתַּדַּל בָּהּ כִּי כָּל מִי שְׂאִינוּ מִיַּגַע עֲצָמוּ בַּתּוֹרָה לְלַמַּד בְּעִיּוֹן, וְאִינוּ מִשְׁתַּדַּל בָּהּ לְקִיָּמָה, נִזְיַפָּא הוּא מְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא הוּא נְזוּף מֵהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְחִיקָא הוּא מְנִיָּה וְהוּא מֵרַחֵק מִמֶּנּוּ, כִּי לֹא שְׂרִיא שְׂכִינְתָא עִמִּיהּ אִין הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עִמּוֹ, וְאִינוּן נְטוּרִין דְּאִזְלִין עִמִּיהּ אֶסְתְּלִקוּ מְנִיָּה וְאוֹתָם מְלֹאכֵי הַשְּׂמִירָה הַהוֹלְכִים עִם הָאָדָם, שְׂעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (פְּסָלִים נ"א י"א) כִּי מְלֹאכֵי יַצְוֶה לֶךְ לְשִׁמְרָךְ בְּכָל דְּרָכֶיךָ, מִסְתַּלְקִים מִמֶּנּוּ, וְלֹא עוּד, אֶלָּא דְמִכְרִזֵי קְמִיָּה וְאַמְרִי אֶלָּא הֵם מִכְרִזִים לְפָנָיו וְאוּמְרִים, אֶסְתְּלִקוּ סוּחְרַנְיָה דְפִלְנִיא דְּלֹא חָשׂ עַל יְקָרָא דְמֵאֲרִיָּה הַסְתַּלְקוּ מִסְכִּיב אִישׁ פְּלוּנִי עַל אֶשֶׁר אִינוּ חוֹשֵׁשׁ עַל כְּבוֹד קוֹנֵוּ,

כָּל עֲלֵמָא, בְּלִישְנָא בִישָא כְּתִיב (תהלים נו ה) וּלְשׁוֹנָם חֶרֶב חֲדָה, בְּגִין כֶּף גּוּרוֹ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב, מִפְּנֵי לִישְנָא בִישָא.

עֲנֵשׁ דִּינֵי הַמְּלָכוֹת, בְּעוֹן לְשׁוֹן הָרַע

כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב, מֵאִי כִי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב, דָּא חֶרֶב לִיהוּ"ה, דְּתַנֵּן, חֶרֶב אֵית לִיה לְקַדְשָא בְּרִיף הוּא, דְּבִיה דְּאִין לְחִיבָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה לד ו) חֶרֶב לִיהוּ"ה מְלֵאָה דָם, (דברים לב מב) וְחֶרְבֵי תֹאכַל בְּשָׂר, וּבְגִין כֶּף גּוּרוֹ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן, שְׂדִין כְּתִיב, בְּגִין דְּתִדְעוּן דְּהִכִּי אֲתִדָּן מֵאֵן דְּאֵית לִיה חֶרֶב בְּלִישְנֵיה, אֲזִדְמֵן לִיה חֶרֶב דְּשָׂצִי פְלָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצוֹרָע.

מתוק מדבש

ה' היא מְלֵאָה דָם הַרוּגִים, וְעוֹד כְּתוּב וְחֶרְבֵי תֹאכַל בְּשָׂר שְׁחַרְבוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תִּהְרַג וְתֹאכַל אֶת בְּשָׂר אוֹיְבֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְגִין כֶּף וּבִשְׁבִיל זֶה כְּתוּב גּוּרוֹ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב תִּתְיָרְאוּ מִפְּנֵי דִינֵי הַמְּלָכוֹת, הַמְּעַנֶּשֶׁת עַל לְשׁוֹן הָרַע הַנִּקְרָא חֶרֶב, כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב פְּרוּשׁ הַמְּלָכוֹת מְלֵאָה חֲמָה עַל עוֹן לְשׁוֹן הָרַע, לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן, שְׂדִין כְּתִיב שֵׁשׁ דִּין בְּעוֹלָם, וְהֵינּוּ הַמְּלָכוֹת שֶׁהֵיא בְּעַלְת דִּין, בְּגִין דְּתִדְעוּן דְּהִכִּי אֲתִדָּן מֵאֵן דְּאֵית לִיה חֶרֶב בְּלִישְנֵיה כְּדִי שְׁתִּדְעוּ שְׂכָף נִדוּן מִי שֵׁשׁ לוֹ חֶרֶב בְּלִישְׁנוֹ, כְּלוּמַר מִי שְׁמִדְבֵר לְשׁוֹן הָרַע, אֲזִדְמֵן לִיה חֶרֶב דְּשָׂצִי פְלָא שְׂמוּכְנָת לוֹ חֶרֶב הַמְּכַלָּה אֶת הַכֹּל, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוּב זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצוֹרָע פְּרוּשׁ הַמְּלָכוֹת הַנִּקְרָא "זֹאת" הִיא דְנָה אֶת הַמוֹצֵיא רַע כְּלוּמַר אֶת מִי שְׁדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע, שְׂפָאִים עֲלִיו נִגְעִים.

(דף נב ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' תרנו)

כְּתִיב בְּלִישׁוֹן הָרַע כְּתוּב וּלְשׁוֹנָם חֶרֶב חֲדָה פְּרוּשׁ שְׁהוּרַג וּמְזִיק כְּחֶרֶב חֲדָה, בְּגִין כֶּף בְּשָׁבִיל זֶה כְּתוּב גּוּרוֹ לְכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב שְׁפָרוּשׁוֹ מִפְּנֵי לִישְנָא בִישָא תִּפְחָדוּ מִחַמַּת לְשׁוֹן הָרַע הַנִּקְרָא חֶרֶב.

(דף נב ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' תרנו-תרנ"ו)

עֲנֵשׁ דִּינֵי הַמְּלָכוֹת, בְּעוֹן לְשׁוֹן הָרַע

וּמָה שְׂכָתוּב כִּי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב שׂוֹאֵל מֵאִי כִי חֲמָה עֲוֹנוֹת חֶרֶב עַל אִיזוֹ חֶרֶב נִאֲמָרָה, וּמְשִׁיב דָּא חֶרֶב לִיהוּ"ה זֶהוּ הַחֶרֶב לֵה, וְהֵינּוּ דְתַנֵּן, חֶרֶב אֵית לִיה לְקַדְשָא בְּרִיף הוּא דְבִיה דְּאִין לְחִיבָא כִּי חֶרֶב יֵשׁ לוֹ לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהֵיא סוּד דִּינֵי הַמְּלָכוֹת הַנִּקְרָאִים גַּם כֵּן חֶרֶב, שְׁבָה הוּא דֵּן אֶת הַרְשָׁעִים, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוּב חֶרֶב לִיהוּ"ה מְלֵאָה דָם פְּרוּשׁ הַחֶרֶב שֶׁל

שבה רא שירתא

..האיך יתנהג האדם בעסק החכמה האמיתית הגם שלא הגיע עדיין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך עכ"ז לא פטר את עצמו מעסק החכמה האמיתית כי היא עיקר הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד ה"ה עסק העיון בש"ס ופוסקים ועסק העיון בסודות התורה חכמה האמיתית חכמת הקבלה וכו'

אבל עסק החכמה האמיתית חכמת הקבלה האלקית, היא עיקר הצלחת הנפש, ואין לאדם להפטר ממנה בשום אופן, והיא עיקר תורת ישראל.

(הכני יששכר בספרו מעין גנים פ"א אות ב)

לקבלת העלון מודי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

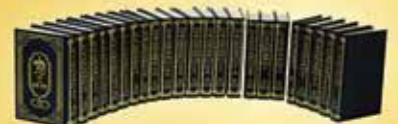
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)